

Изтекли се бѣха безброй години отъ оня день, който бѣше най-честития по земята. Животнитѣ и хората бѣха напуснали рая, и бѣха се прѣснали по земята. И хората се бѣха научили да обработватъ полетата и да обикалятъ свѣта; тѣ си правѣха дрехи и се покриваха съ украшения; да, отдавна тѣ знаеха да построяватъ голѣми храмове и могъщи градове като Тиви, Римъ и Ерусалимъ.

И дойде день, за който трѣбва да се помни въ историята на свѣта, и сутринята на тоя день червеношийката се намираше върху единъ оголенъ хлъмъ извънъ стѣнитѣ на Ерусалимъ; и тя пѣше на малкитѣ си, които почиваха въ едно гнѣздо между шипковъ храстъ.

Червеношийката разказваше на своитѣ малки за чудесния день на сътворението и своето кръщение — разказъ, който всѣка червеношийка прѣдаваше на дѣцата си, чакъ отъ първата, която бѣше чула Бога и бѣше излѣзла отъ неговата ржка.

„И видите ли — свърши угрижено тя — толкова години изминаха, толкова рози се разцѣфтяха, толкова птици се излупиха отъ сътворението до днесъ, че не могатъ се прѣброи, — но червеношийката си остана все малка сива птичка. Тя още не е заслужила да има червени пера“.

Малкитѣ разтвориха широкитѣ си човки и попитаха, дали тѣхнитѣ прадѣди не сж се трудили да извършатъ нѣкое велико дѣло, за да спечелятъ неогнѣнимата червена шарка.

Малкитѣ гордо увѣряваха, че тѣ ще стигнатъ най-послѣ цѣлѣта, за която тѣхнитѣ прадѣди сж се борили, но птичката имъ отговори, че това е невъзможно. На какво могатъ да се на-